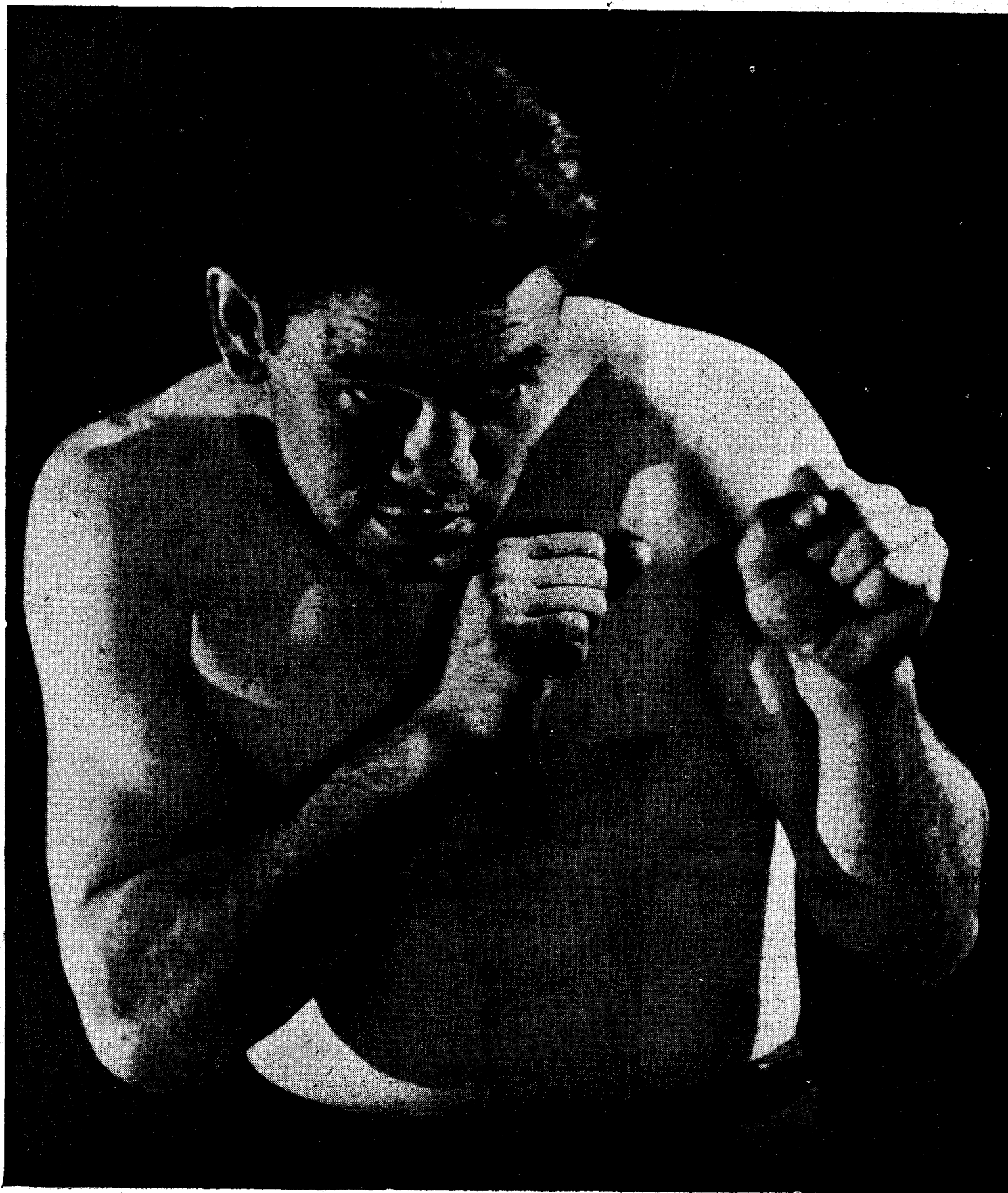

L'ESPORT CATALÀ

N.º 28

PAULINO UZCUDUN

El popular llenyater basc que manté a rotllo tots els boxadors europeus

30 cèntims

HOCKEY

Esperant la nova temporada

A mesura que s'acosta el començament de l'època activa del hockey, es va fent llum en tot ço que als equips i llur composició té que veure. L'aire d'interessants que havien pres els federatius va perdent consistència, i en entrar a les portes del campionats aquests senyors, que en els fons són homes com els altres, no es poden sostreure al desig de dir-hi la seva i fer possibles combinacions, algunes de les quals hem tingut la sort de copsar. Efectivament, aquesta volta les nostres gestions reporterils no han pres estat tan infructuoses com les passades; de mica en mica hem pogut entreveure ço que seran els equips que remenaran les cireres, o que almenys així prometen fer-ho.

El Pompeia és el que, per ara, sembla que ha de tenir el millor equip, almenys en ço que a "nous" es refereix. Amb un porter semi-internacional, en Castillo, i un element com en Saprissa a la davantera, verament poden fer un gran conjunt. L'onze pompeia en l'actual temporada sembla que tindrà la seva eficàcia en la davantera; compta amb dos extrems, tots dos ben perillosos: en Tarruella i en Juanico, i si entre els tres citats hi colloquem En Junqueres i En Marimon, el més llec en hockey veurà que la ratlla d'atac del Pompeia és d'una vàlua ben remarcable. Els mitjos seran, si fa o no fa, els mateixos que l'any passat defensaren els colors blau-grana, i que per la decisió governativa han quedat cessants. La defensa se la partiran Pons, Sarró i Malaret. Sembla, doncs, que la cosa marxa. Anem a la carretera de Sarrià a veure els contraris. D'aquests es retiren en Giró P. i en Bellver. En canvi a en Rierola no li volem donar el retir; no serà per falta de mèrits. A més hi ha la baixa d'en Saprissa i de l'Argemí. Creiem que seran suplerts per en Fricker, que ocuparà l'eix de la línia de mitjos; en Brull, si bé encara no és del tot segur; en González i l'Herberg. Cal remarcar que, passat d'en Brull, tots els nous components han jugat moltes voltes en l'equip del Polo, pel que creiem que el conjunt que constituïa tota la seva força, que l'any passat els permeté ésser campions peninsulars, no resultarà minvat el dit conjunt, pot ésser la tanca contra la que no fóra estrany que fracqués l'equip del Pompeia, aparentment superior en individualitats. El seu nou camp d'herba no sembla motiu d'handicap pels seus contraris, car per la recent platació tant els vindrà de nou a ells com als altres.

Darrera aquest veiem el Terrassa, que aquest any podrà per fi reunir els seus tres bons elements, que l'un o l'altre cada any li feien el salt. Hem parlat d'en Roig, en Freixa (si no es retira) i l'Argemí. Poden donar feina.

Un equip ben modest podria ésser un perillós "outsider": el Tarragona. Sabem que a mig istiu tenia ja designats els elements que havien de formar el seu primer equip. Un gran entrenament de conjunt portat amb una bona fe que fa posar els cabells de punta ha estat la causa d'això. L'entrenament ha continuat i ara tenen onze xicots acostumats a jugar junts i cada un al seu lloc (parlem de hockey! Eh que sembla estrany?), que sembla que no es limitaran ni molt menys al paper de comparses. En el seu camp sobretot, seran perillósissims.

Respecte l'Europa, sembla el més indicat per furgó de cua. Si bé no voldríem descoratjar-los, la veritat és que això de presentar-se de cop i volta a lluitar amb els "asos" no està massa bé. No estem pas conformes amb allò de l'esportivitat que això representa (segons han dit altres diaris); el presentar-se amb un equip que tindrà tota la fe possible, mes format per gent que l'any passat integraven un quart equip i que per primera vegada agafaven el bastó, no és ben bé esportivitat, sinó que més aviat té aires d'una quixotada,

i això ni en l'esport ni en la vida ordinària ha portat mai a res profitós.

I el Barcelona, què? No sabem si espera l'afixament de la suspensió o si es formarà un equip independent amb els elements que no l'han abandonat i que no són gens despreciables. Hi ha els Casas, Ventura, Wachter, etc. Veurem què faran.

La part d'equips sembla, doncs, assegurada, mes encara n'hi ha un altre que és encara potser més interessant. El contingent de públic que l'any passat començà a acudir als camps de hockey, augmentarà aquest any? Faltant-hi el Barcelona la cosa no sembla massa factible. No podria el nostre campió, l'aristocràtic Polo, estudiar una fórmula que permetés al públic aficionat, que ja és bastant nombrós, presenciar els partits que tinguin lloc en el seu joc menys que inexpugnable terreny?

Finalment, insistint en el que dèiem fa dies, ja que el hockey ha adquirit un bastant gros interès a casa nostra, s'imposa la creació del Col·legi d'Arbitres. Així ja no s'haurien de suspendre més partits per falta de jutge, la qual cosa, fins ara, passava més sovint del que tots hauríem volgut. A veure si es farà.

CRISTYE.

El desenrotllament del Tennis

per D. S. G.

III

L'any 1921 té lloc l'entrada oficial d'Espanya dins el món internacional de tennis, amb motiu de dur-se a terme el primer match contra França. L'anunci d'aquest encontre va produir una expectació mai pensada, la qual cosa va fer que una gran gernació (relativament!) acudís als partits. Aquests es van desenrotllar a les pistes del Barcelona Tennis els dies 23 i 24 d'abril.

Els equips contrincants estaven formats com segueix:

França: Laurentz, Germot, Samazeuilh i Gerbault.

Espanya: M. Alonso, Gomar, Flaquer i J. Alonso.

Hom va convenir jugar sis partits i el resultat del match va ésser un empat a tres. Aquest, doncs, no podia ésser més falaguer.

A continuació d'aquest primer encontre internacional, l'equip oficial peninsular va prendre part als campionats mundials de Saint Cloud (França), assolint bona classificació tots els jugadors peninsulars, principalment M. Alonso, que arribà a la semifinal del campionat, i fou batut per Laurentz, el gran defensor francès, un dia campió del món, dissortadament desaparegut avui, puix va morir a Suïssa l'any 1922.

Aquells dies, però, Manuel Alonso va produir en el món tennístic quelcom així com un "cop d'estat", en vèncer a Tilden, ja aleshores campió del món, en un partit d'exhibició que va servir perquè el gran públic gaudís tota l'emoció que pot fer sentir un match de tennis entre dues notabilitats.

Espanya, aquell mateix any, va participar per primera vegada en la cèlebre "Copa Davis", la famosa competició mundial instaurada l'any 1900 pel doctor Dwight F. Davis. El sorteig va oposar Espanya i Anglaterra, guanyant aquesta darrera per quatre victòries contra una.

Acabada aquella eliminatòria, M. Alonso va desplaçar-se cap a Wimbledon per tal de participar en aquells clàssics campionats, establerts l'any 1877.

L'esmentat jugador espanyol aconseguí guanyar, entre altres, a Kingscote, una de les primeres raquetes angleses, així com al nipó Shimitzu, el dels muscles d'acer essent els encontres ben favorablement comentats per la crítica mundial. Alonso arribà a la final del gran campionat, disputant l'honor del triomf al sud-africà Norton, perdent aquell el partit degut a una equivocació de l'àrbitre, com així ho reconegué tot el públic que concorregué a l'encontre.

De Wimbledon passà Alonso a Londres i a Gipsy, i en els torneigs d'aquelles ciutats afirmà la seva reputació de primera raqueta.

Per un altre costat, un equip integrat per Olivares,

J. Alonso, Flaquer i Gomar, prenia part en els campionats de Portugal (1921), guanyant els jugadors espanyols tots els partits i foren proclamats campions de Lusitània Gomar, en simple, i Gomar-Alonso (J.), en doble. (Continuà.)

AVIACIO

Línia Roma-Gènova-Barcelona

Elements directius de la "Società Anònima de Navigazione Aerea", de Gènova, concessionària de la línia aèria Roma-Gènova-Barcelona, fa uns quants dies que són a Madrid realitzant prop dels centres oficials diferents gestions referents a aquesta línia.

Sembla que, per ara, aquestes gestions no obtinguen l'èxit que seria d'esperar. Creiem molt just que s'ajudi financerament el funcionament d'aquesta línia, que tant interessa i que tan convenient pot ésser al nostre comerç.

En forma proporcional i d'acord amb les seves possibilitats, l'Estat té el deure d'ajudar a les línies aèries del país com també les estrangeres que passin pel seu territori, sempre que reuneixin les naturals garanties d'interès i formalitat; sols així podrà l'Estat intervenir-hi en la forma més favorable als seus interessos i podrà exigir la inclusió de personal del país, tal volta de material, en el dia de demà.

Com ja diguérem, aquesta línia ha de començar a prestar servei, des de primer d'any, però creiem que per molt que es corri no podrà ésser tan aviat. Els preparatius estan molt endarrerits, i en aquestes coses no pot deixar-se res a la improvisació, tot cal que estigui ben a punt, assaïat i en ordre. Pels nostres càlculs i impressions, s'inaugurarà cap a primers d'abril o maig, com és natural de no sorgir abans contratemps d'importància.

Vol a vela

Fa poca dies ha tingut lloc el concurs de vol a vela, que amb tant d'èxit ha vingut celebrant-se cada any a la Rhon (Alemanya).

Els resultats d'enguany no han estat tan sorollosos com en altres anteriors, però no han deixat d'ésser força interessants en el seu aspecte pràctic. Una novetat ha estat d'ésser el primer internacional en el qual podien prendre-hi part aquells Estats que concedeixen un tracte igual als pilots alemanys; com que en aquest aspecte sols s'hi troba la U. R. S. S. (Rússia), dos dels seus pilots han estat els únics participants.

Els resultats més interessants han estat els següents: el planejador "Konsul", tripulat per Nehring, ha batut el record mundial de distància que va establir fa dos anys Botsch, amb un recorregut de 19 quilòmetres, n'ha fet 21 quilòmetres 500 metres, amidats en línia recta. Aquest magnífic resultat, diu molt a favor de la tècnica alemanya, que no descansa, millorant el rendiment dels plans; val a dir que disposen d'una altura per als llançaments verament excepcional: Un turó aïllat de 900 metres d'alçada.

El vol de més durada l'ha fet Hasselbach, amb un planejador de l'escola de Darmstadt, aguantant-se en l'aire 3 hores 5 minuts. Un bon xic lluny del record de Vauville, el d'en Massaux amb 10 hores i mitja.

Els dos pilots russos, Jungmeister i Jakowtchuk, varen fer vols molt notables, sobrepasant en alguns d'ells bon xic més de l'hora.

J. C.

UNA VEGADA MES HEM DE REMARCAR ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS LA NECESSITAT DE POSAR-SE AL CORRENT EN EL PAGAMENT DE LLURS SUBSCRIPCIONS, TOTA VEGADA QUE EL NOSTRE PERIÓDIC NO COMPTA AMB CAP ALTRA FONT D'INGRESSOS.

"L'ESPORT CATALÀ" ESPERA VEURE'S ATES EN EL SEU PREC.

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

* * *

Perquè preveïen que diumenge aniria molta gent a l'autòdrom, diversos comerciants de Sitges havien proveït del necessari perquè el públic pogués esmorzar.

Suspenses les curses, que s'haurà fet de tants de sandwiches i tanta de llet? Perquè no creiem que el senyor Molins, En Ferran de Vizcaya, En Pep Torrents, En Pagès i alguns corredors i mecànics que anaren a Sitges s'ho acabessin tot.

Descamps, com tothom sap, fou el que descobrí Carpentier, en fou el menager i, segons les males llegendes, s'atipà de guanyar diners.

En un match al velòdrom de Búffalo, Descamps, que guaitava el cel amb molta insistència, digué a Carpentier:

—Enllesteix, que plourà.

I efectivament, el seu "poulain" rebé una pal·lissa formidable.

Alliçonat per l'experiència, dissabte, a les Arenas, amb tot i l'amenaça de pluja, Descamps ja es guardà bé prou de fer a Uzcadun una advertència per l'estil, i, efectivament, Uzcadun enllestí la pluja posés un final obligat a la vetllada.

Des d'ahir la nostra ciutat compta amb un periòdic més d'esports: "La Crònica Deportiva". Donats els valuosos elements que integren la seva redacció no dubtem en augurar-li una vida llarga i plena d'èxits.

El manifest Pich - Rosell

"El Día Gráfico" ha publicat una lletra signada per Rossend Pich i Francesc Rosell, en la qual responen a les sancions federatives de què han estat objecte, amb una sèrie d'atacs als actuals directius de la Federació Catalana; val la pena de llegir-la. Sinó la reproduïm íntegra és per la manca d'espai i a més a més perquè els seus autors es proposen fer-ne un gran tiratge per repartir a l'entrada als camps de futbol.

Això, no obstant no volem privar els nostres lectors del següent substanciós paràgraf:

"Otro incidente ocurrió antes. Fué luego de haber sido reorganizadas las oficinas de la Federación. Hecho el concurso para la provisión del cargo de secretario general, a propuesta del señor Cabot y por unanimidad, sin discusión alguna, fué nombrado el señor Monjo. Del nombramiento de este señor viene el disgusto de Bernades, que siendo uno de los candidatos, resultó derrotado. Esta derrota nos la ha hecho pagar a nosotros desde L'ESPORT CATALA, dirigiéndonos continuamente palabras insultantes y atribuyéndonos más o menos veladamente hechos que sólo él es capaz de cometer."

Per si hagués passat per alt, reproduïm a continuació l'article que publicàvem la setmana passada i que, segons sembla, és el que ha tret de pol·luer els interessats.

Sancions federatives

Per les informacions de la premsa diària el públic ha pogut assabentar-se que la Federació Catalana de Futbol, després de celebrar dues reunions del ple, havia pres uns acords tan greus com representa el fet d'haver inhabilitat per ocupar càrrecs federatius: a perpetuitat a Francesc Rosell; per dos anys el seu germà Emili, i a més a més un vot de censura per a Rossend Pich.

La Federació, persistint en el sistema del silenci, no ha facilitat fins ara cap nota oficiosa dels motius en què s'han fundat els delegats per prendre acords tan greus: això no obstant, no és pas cap secret per a ningú que el radicalisme d'aquestes sancions ha estat basat en una carta-acusació del president En Ricard Cabot. Aquest presentava concretament al Comitè el dilema de triar entre ell i els altres. Ara bé, quins motius adduïa per a aquesta incompatibilitat? En una qüestió personalíssima, de dignitat personal — diuen els assabentats.

Es aquí on trobem el punt vulnerable de l'acord federatiu, pels perniciosos precedents que de fet estableix. Deixant a part la figura de l'Emili Rosell, arrossegat en tota aquesta qüestió per vincles purament familiars, i la sanció al qual fa el mateix efecte que la condemna a un irresponsable, no trobem lògica la desproporció que representa el càstig al Francesc Rosell, amb el simple vot de censura a Rossend Pich, igualment culpable que aquell.

I consti que en escriure això no ens fixem per a

SPORTMEN'S

INVITEM A COMPRAR

Bales reglament, a 2,95; 4,95; 7,95; 10,95
Jerseys futbol, a 2,25; 3,50; 4,95; tots colors
Mitges jugador, a 0,90; 1,65; 2,25
Pantalons jugador, a 1,75; 2,55; 2,65; i 2,95 tots colors
Càmares angleses, a 1,25; 2,50 i 2,95
Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
Turmelleres angleses, a 5,55 i 5,85
Genolleres porter, a 8,95 i 9,95
angleses, a 5,95
Guants porter, a 7,95; 9,95; 12,95 y 16,95
Sabates futbol, totes les mides, a 10,55 i extra a 14,95.—BO-
QUERIA, 29 - Telèfon 2853 A. - Sucursal; Carme, 36.

CASA LAYRET

Fabricació especial per a Clubs; jerseys, pantalons i mitges futbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus

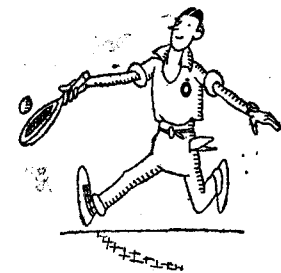
res en cap dels dos noms; per a nosaltres — i per a l'opinió en general — està en la consciència que no podia pas continuar indefinidament en el si de la Federació de Futbol l'escandalós abús de poder que exercia el grup dels avui separats; no podia pas continuar l'indigne mercadeig que allí imperava, ni el favoritisme amb què es resolien les qüestions. Havia d'acabar la forma en què es vulnerava l'esperit dels reglaments i la mena de feudalisme que alguns hi havien establert. Calia que un dia o altre acabés el funest règim de compensacions a base de les quals es resolien els afers, i que les sales federatives deixessin d'ésser la perllongació d'una oficina particular.

Een aquest sentit, doncs, l'opinió no s'immutarà per ni gaire de l'apartament forçós d'aquests individus, si el Comitè Federatiu actual hagués tingut la gallardia de basar els seus presents acords en quelcom de més sòlid i més ferm que el que es deriva d'una qüestió personal, és possible que a hores d'ara la seva actitud fóra corejada per tota l'opinió futbolística. Però...

Avui, no obstant, queda un dubte difícilment esborrable; i és que els federatius potser s'han ajupit massa en llur afany de voler donar satisfacció a Ricard Cabot. Pensem que totes les oligarquies són detestables i que s'ha de tenir cura, en intentar fugir d'una, a no caure en braços d'una altra. i qui vulgui entendre'ns que ens entengui."

(La tercera edició d'aquest article, anirà, si cal, corregida i augmentada i fins amb il·lustracions d'En Roca i tot.)

~~~~~

Queen's Club

- Barcelona

L. T. C.

per FIVALLER

Impressió al vol

El Queen's Club, amb les seves trenta vuit pistes magníficament instal·lades, ha rebut la visita de l'equip del "Real Barcelona L. T. C."

El match entre els dos cercles donà lloc a belles partides. El de Wheatley-Sindreu, malgrat l'evident superioritat del primer, va ésser una bona exhibició de tennis, justament apreciada pel públic anglès que acudí al match. Ens dol que el nostre jugador no hagi establert un "score" més satisfactori davant la primera raqueta del Queen's.

El partit Olano-Ritchie, guanyat pel primer, fou una cosa molt acceptable, sobretot si es té en compte que Sindreu no pogué obtenir millor resultat que Olano contra la mateixa raqueta.

No obstant, creiem més interessant exposar uns quants comentaris suggerits pel Queen's Club, que analitzar els partits jugats entre els cercles angles i català, ja que els partits presentaven un caire francament amistós i l'adjudicar-se més o menys punts no era precisament l'objectiu que hom perseguia.

El desplaçament de les primeres raquetes del Barcelona no ha tingut altre fi que el de tornar una visita, corresponent així gentilmente a la deferència

que els tennistes de Londres tingueren pel nostre Club degà.

Es clar que s'hauria pogut guanyar de passada algun partit més i no per això la bellesa del gest se'n veuria empentida, però de totes maneres el desplaçament no ha tingut cap conseqüència desagradable i hom no deu oblidar mai que viatjant sempre s'aprèn alguna cosa.

Ara bé, el Queen's, amb les seves trenta vuit pistes, dues d'elles cobertes i una altra de coberta també en construcció, palesa la importància que el tennis ha adquirit en aquella contrada.

Aquestes pistes són quasi a tothora ocupades per jugadors que més que entrenar-se per millorar la forma cerquen únicament i exclusivament fer esport en el més pur sentit de la paraula.

Aquest contingent de raquetes, quan surt de la pista després d'actuar, forma la massa de públic apte per a admirar les bel·leses del tennis d'alta classe.

Hi ha atenció perquè hi ha comprensió. Això és el que manca a casa nostra. Convé de fer entrar la gent a la pista abans d'asseure-la a la tribuna. I per arribar a això cal orientar les coses de manera que es desvetlli l'afició al tennis per si mateix i mai pels beneficis materials que pugui reportar.

El públic del futbol és altra cosa. El futbol pot viure d'un públic passiu. Al tennis li cal, li és indispensable, un públic actiu o bé ha de fer com fins ara, això és, la viu-viu amb el truc que l'anar al tennis és de bon to, i sobretot que un cop finits els aprטים la "jazz" executarà els darrers ballables. D'aquesta manera, mentre el "match" es descabdella, es "pren paciència" i a estones fins es calla i tot.

Al Queen's Club, quan s'hi celebra un partit que val la pena, una bona part de la tribuna és ocupada pels jugadors mateixos que un moment abans omplen les trenta vuit pistes escampades dins el verd dels herbeis tendres que encerclen finament aquest gran club britànic.

I aquest fet, aquest sol fet, ens fa veure automàticament el veritable camí a seguir. Un altre dia, si Déu vol, ampliarem aquestes impressions que ens ha suggerit el Queen's Club, de Londres.

Un aclariment que arriba a punt

En el darrer número de la Revista "Tennis", el bon amic i company Dionís Sánchez Garrós aclareix una vegada més l'equivoc que segons sembla existia per determinat sector entre la seva persona i la meua. Calia tenir pa a l'ull per arribar a creure's que En D. S. G., posseïdor d'una prosa tan assenyada, fos el "Fivaller", autor de "determinados artículos críticos y gráficos más o menos maquiavélicos".

Aquest equivoc sortosament només podia prosperar dins els esperits lleugers i poc observadors.

No endebades entre la gent solvent del tennis ja es deia que semblava impossible que els articles de "Fivaller" fossin escrits per En Dionís Sánchez Garrós.—F.

Báscules: Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

El moviment atlètic a la Costa de Llevant

Es vergonyós, ensems que lamentable, l'estat actual de l'atletisme a la costa lleuantina.

L'obra dels Bierge, Pagès, Muntaner, Carbonell, etc., es va enderrocant per moments. A la mà de tothom està d'impedir-ho.

Fou el Club Sportiu Masnou el que va implantar la pràctica del dit esport a la comarca d'una manera definitiva. Mitjançant la influència d'aquest cercle i dels treballs d'alguns abnegats hom començà a organitzar-se i a donar senyals de vida, ultra l'esmentat Club Sportiu Masnou, l'Ateneu Obrer de Badalona, la Unió Esportiva de Vilassar de Mar, el Club Natació Mataró i l'Esport Ciclista Badaloní.

Descartat Badalona, potser perquè no pertany al terme judicial de Mataró, tots els altres cercles es reuniren i formaren, d'acord amb el Consell Federal de la Federació Catalana d'Atletisme, el Comitè Comarcal de Mataró, del qual fou el primer president l'amic i veritable apòstol de la causa atlètica per les nostres terres, En Josep Bierge.

Fruit d'aquesta unió fou la celebració dels Primers Campionats Comarcals que se celebraren a Catalunya, al camp del Club Sportiu Masnou, curosament organitzats per aquest cercle i el Comitè Comarcal. Fou un èxit d'atletes, de públic i de bones marques.

L'any següent fou el Club Natació Mataró l'encarregat de l'organització dels II Campionats Comarcals, que va dur a cap amb molt bona voluntat i encert. Els simpàtics nedadors ilurenecs, amb En Varela, En Tuny i En Casavella al davant, assoliren un franc triomf. Les marques, excel·lents en llur majoria, particularment la de relleus 4x100, l'equip de la Unió Esportiva de Vilassar de Mar, integrat pels germans Martí, Pujol i Martín, va batre el record de Catalunya de la dita distància, que pertanyia a l'Espanyol.

Darrerament el Club Sportiu Masnou organitzà alguns interclubs i campionats socials, a més a més d'un Campionat de Catalunya de Cross-Country, la qual prova fou guanyada per En Miquel, i que fou organitzada amb molta pulcritud. D'un any ençà la vida d'aquest Club i la seva bella obra s'ha vist com morta, fins avui que sembla que una nova empena donada per En Bierge i En Pagès vol tornar a donar-li aquells dies que tanta de glòria havien donat al Club i a la vila del Masnou.

El club que més ha treballat darrerament en profit de l'atletisme, a tot el litoral, és el Club Natació Mataró. Papers canten.

Tret dels II Campionats Comarcals, ja esmentats, la Secció d'Esports Atlètics del dit cercle ha treballat molt més que alguns flamants Clubs de la Comtal Ciutat. Diversos interclubs amb el Junior i Sarrià Sportiu, al camp dels primers o de l'Iluro S. C., ultra uns festivals de propaganda, que és l'única manera de fer adeptes, en pobles dels voltants.

Amb el concurs dels companys de Badalona s'organitzà una reunió al camp del C. D. Premianenc.

Els esportius, o els que es diuen esportius, d'aquest poble no corresponderen com era d'esperar. Ens hem convençut, i això és vergonyós, que la major part de la gent jove de Premià de Mar prefereix passar tota la tarda i part del matí dels dies de festa sota l'atmosfera corrompuda d'un bar o d'un cafè, jugant a cartes, dominó o billar, que no pas fer salut per aquesta riallera platja o muntanyes i boscos dels voltants, o en el formós, i malaguanyat per a ells, camp d'esports que posseeixen als afores de la població.

Al formós camp que en altres temps més liberals tenia la Unió Esportiva d'Arenys de Mar als fores de la vila, tingué lloc un dels més interessants interclubs que s'hagin celebrat a cap

comarca catalana. Mantes vegades, ara, per exemple, a Barcelona no se'n celebra cap que reuneixi tants d'atletes en una mateixa reunió. La bona organització permeté desmuntar tots els números del programa amb perfecta regularitat. Eren més de cinquanta els atletes allí congregats, representant els següents cercles: F. C. Barcelona, C. D. Espanyol, Iluro S. C., C. N. Mataró, U. E. Vilassar de Mar, C. D. Masnou, Ateneu Obrer de Badalona, Esport Ciclista Badaloní, F. C. Junior, Vida-Avenç, Agrupació Atlètica Universitària, U. E. Arenys, etcètera.

En aquest festival tot el que valia i representava aleshores a Arenys de Mar hi era present.

L'èxit de públic fou esclatant. Ni Mataró, ni moltes vegades Barcelona mateix, no han vist tanta gent congregada en els seus camps com la que hi havia al formós estadi arenyenc. El d'atletes, ja ho hem esmentat. El de marques, l'estat del pis i les favorables condicions de la temperatura feren que els temps fossin immillorables, especialment en els 100 metres.

Després d'uns altres interclubs el C. N. Ma-

Els vostres negocis...

precisen d'un mitjà de locomoció ràpid i econòmic de cost i manteniment. El ciclear 4 HP.

és el més barat del món; una meravella mecànica. La marca campiona, 20 primers premis en 1925

Moto 2 HP. Turisme, 1500 ptes. - Motos 2, 2½, 3 i 4 HP.

Salomó i Vila Car s, :: 102 ::

taró va portar a cap l'organització del VII Campionat de Catalunya de Cross-Country.

De les coses i cosetes que han passat després val més tirar-hi un vel i deixar-ho per sempre més oblidat.

No us sembla que fins ara s'ha treballat intensament a la costa lleuantina? Doncs aquests campionats són, per a vergonya nostra, la fita d'una esplendorosa era que hem de mirar de repetir.

L'organització dels III Campionats Comarcals d'Atletisme fou demanada per la Unió Esportiva de Vilassar de Mar. Ara farà un any que s'havien d'haver celebrat. Per tenir el club organitzador uns elements amb els peus o turmells malament, s'anaren ajornant, ajornant, fins que a hores d'ara encara no s'han celebrat.

Des del primer de febrer ençà, sense comptar els badalonins i dues curses en el festival a homenatge de l'Stadium, a Mataró, no ha tingut lloc cap manifestació atlètica en els terrenys del Comitè Comarcal de Mataró.

Companys, amics, atletes lleuantins! No podem, no hem de voler permetre que aquest any esdevingui el mateix. La negligència d'uns no ha de pagar-la uns altres. Us convido a la reorganització total de l'atletisme en la formosa contrada lleuantina. Fem els primers passos i constituïm el "Comitè Comarcal de la Costa de Lle-

PER A AUTOS:

BATERIES DININ

PER A RADIO:

BATERIES DININ

no hi ha millor

= A. LLANAS =

BARCELONA

MALLORCA, 259

vant", en substitució del "Comitè Comarcal de Mataró, i així podrem rebre amb els braços oberts els valents atletes badalonins, els quals, fins ara, semblava que restessin allunyats materialment, encara que no moralment, de nosaltres.

Constituïm un Comitè on puguin cabre-hi totes les entitats atlètiques compreses entre els rius Besòs i Tordera. Si la idea us és afalagadora portem-la a cap de seguida; em sembla que és l'única manera de sortir d'una vegada d'aquesta somnolència actual.

A veure si aquesta tardor podem organitzar el que la desídia d'un Club no ha pogut dut a terme.

Practicar l'atletisme és fer homes forts. Homes forts de cos i d'ànima són els puntals de la Pàtria. Companys, fem Pàtria.

Nitram

Penya de l'Aire

A les acaballes de l'estiu i de tornada a ciutat els principals elements directius de "Penya de l'Aire", aquesta es prepara per començar una nova etapa d'activitat aeronàutica, que augurem de falagueres realitats.

Una altra iniciativa sabem i que molt aviat podrem publicar, molt interessant per fomentar l'afició a les pràctiques aeronàutiques, i que donarà grans avantatges als socis que ho desitgin; no dubtem que els nostres aficionats i esportistes correspondran com cal, ingressant en les files dels entusiastes penyistes.

L'aviació civil, i especialment l'esportiva, no podent comptar, per avui, amb cap mena d'ajut oficial, és necessari que obtingui la del públic.

Si no volem que la nostra petita aviació desaparegui, ans al contrari, que augmenti i es desenvolupi, es precis que siguin els esportius i els patriotes els que l'ajudin. Tots tenim el deure d'ajudar i cooperar a la tasca de "Penya de l'Aire", l'única entitat que, malgrat del costós del seu objectiu, no desmaia, ans al contrari, augmenta el seu raïd d'acció i el nombre de les seves manifestacions.

Magnetos Bosch Bugies

La nova regla de l'off-side

Sembla que fa augmentar els lesionats

Efecte de la nova regla de l'offside? Joc més violent, potser? Aneu a saber-ho, però el cert és que la xifra de futbolistes escocesos fora de combat des del començament de la temporada, bat tots els records.

Els Rangers s'han vist privats d'Alan Marton, el Partick Thistle no pot comptar amb el seu defensa dret O'Hare, ni amb el seu mig dret Gibson, ni amb el seu davanter centre Miller, ni amb el reserva Hair que substituïa Miller. John White, W. White i T. Reid, del Hearts of Midlothian, hauran d'estar setmanes sense jugar. Harper, porter dels Hibernians, i el seu camarada Tenant s'han d'accontentar veient jugar els seus companys. Johnstone, Finlayson i Green, del Clyde, tenen les cames en mans de metge. Crawford i Nicholson, del Queen's Park, han de reposar per una temporada, etc., etc.

Si això dura, potser només els equips de tercera categoria podran arribar a les finals del campionat d'Escòcia.

:: 6 H.P. ::

MAXIMAG

MOTOSACOCHE

ECONOMIC PER LA SEVA CALITAT

UNICS PER A LA VENDA:

MARIANO SANCHO, S. A.

PASSEIG DE GRACIA, 99 :: TELEFON G. 384

CRONIQUE D'ATLETISME

El domini de l'sprint

Els seus mètodes

EL PUR SPRINT

S'ha dit sovint que la velocitat és l'aristocràcia de l'esport; també pot afirmar-se que la cursa a peu de velocitat és la més exclusiva i la més pura de les manifestacions atlètiques. La més pura, perquè és la més natural per la seva brevetat, la seva simplicitat i la seva violència. La més clàssica, perquè tècnicament és la més antiga i la més normal.

Ja en l'època heroica de Grècia la cursa-típus de l'estadi (180 metres) obria la sèrie dels concursos olímpics. Igualment, la cursa de velocitat fou a base de la renovació atlètica que es produí a Anglaterra vers el 1850. La cursa-típus dels 180 metres fou la primera a disputar-se en la majoria dels campionats nacionals; hom no concep un programa sense la dita prova. Igual ocorre amb els matches internacionals, perquè és una cursa a la qual precisament pel seu caràcter de pura i de classicisme cada nació atorga un importància capital. Els americans, esdevinguts mestres en atletisme, tenen particularment cura de llurs sprinters, en el ram dels quals han donat fins ara les més belles mostres de l'esport pedestre.

En realitat, aquesta branca de l'sprint comporta dues categories de proves ben distintes: Primera, les de l'sprint pur, les quals distàncies varien entre els 50 i 200 metres. Segon, les de mitja velocitat, que tenen dels 200 als 500 metres.

Les distàncies clàssiques, és a dir olímpiques, són els 100 i 200 metres en la primera categoria, i els 400 en la segona.

ES UNA CIENCIA O UN DO?

"Hom neix sprinter; no se n'esdevé", diuen els competents de l'esport pedestre, que amb això semblen insinuar que en cursa de velocitat, les aptituds especials de l'individu compten per elles soles i que els mètodes i l'entrenament no importen pas gran cosa. No obstant, per bé que aquella definició contingui una veritat, cal preferir la dita de Lenden: "Es neix ràpid i s'esdevé corredor de velocitat", car si és exacte que les curses de distàncies són les úniques que exigeixen el màxim de disposicions naturals, hom no pot pas negar que el reeixir, aquí com en tota altra especialitat esportiva, necessita pràctica i estudi.

De fet, la velocitat és un do; la carrera de velocitat, un art.

Es entre els corredors de velocitat que nombrosos esportistes estrangers, especialment els americans i els anglesos, es complauen a reconèixer les més belles qualitats atlètiques i a trobar-ne les més excel·lents despeses d'energia física. Un sprinter cal que sigui per damunt de tot un atleta, és a dir, posseir una estructura poderosa i un cor ben agafat, car la cursa de velocitat, per bé que exigeix bastant de lleugeresa, és sobre tot un exercici violent, la repetició del qual reporta una ràpida fatiga, encara que els profans pensin altrament.

L'arrencada i la velocitat de les cames són les qualitats fonamentals de l'sprinter; la flexibilitat del múscle i l'adaptació de les funcions respiratòries han de constituir l'objecte preferent dels entrenaments. Les aptituds físiques així proporcionades, el dia de la competició no cal més que posar-les al servei de sòlides qualitats morals, tal com: l'atenció, el domini de si mateix i la més voluntària energia.

"L'home de velocitat — deia el professor belga L. Dehoux — ha d'ésser un nerviós, no un malalt, però un "pur sang". El tònic muscular ha d'ésser gran. A més a més, ha d'estar dotat d'un poder de concentració d'atenció considerable, car cal que estigui fixada sobre la seva actuació muscular i en el senyal de marxa, tot a la vegada."

ES QUE HI HA UNA CONSTITUCIO-TIPUS D'SPRINTER?

Es notori que ultra-Atlàntic, o millor dit l'experiència d'alguns managers els permet de designar l'especialitat d'un debutant segons la seva constitució física i les particularitats de la seva musculatura o de la seva estructura. Es, doncs, que existeix una constitució tipus per cada branca de l'atletisme i per consegüent per a l'sprint?

En el seu remarcable estudi sobre "La forma-

ció del corredor olímpic" publicat en la revista "Tres Sport", Pierre Lewden pretén que no, i per defensar la seva tesi es justifica en el fet que un ràpid examen d'alguns asos d'una especialitat ensenya que presenten caràcters fisiològics totalment diferents.

"Es així — diu — que en els 150 metres trobem tres grans asos: el finlandès Nurmi, l'americà Joe Ray i l'anglès Stallard que presenten aspectes físics que no tenen res de semblant. El primer és un home normalment ben constituït, ben equilibrat, d'una talla prop d'1 metre 75. Joe Ray és petit, però ben proporcionat. Quant a Stallard, és alt, magre i de cames molt primes."

Més amunt s'ha pogut veure que, segons Dehoux, el corredor de velocitat ha d'ésser, a més a més, un atleta del tipus "nerviós".

A QUINA EDAT DEBUTAR?

Hom pregunta freqüentment a quina edat el corredor ha de debutar. Sembla que en això hi ha acord unànime per aconsellar que l'sprinter debutant sigui ben jove.

L'americà Duffey, qui fou recordman del món amb Paaddock, ja dejà fa quinze anys: "Al meu entendre, 16 ó 17 anys és la millor edat. En aquest temps de la vida, els ossos i el cos estan en curs de transformació i els múscles són fàcilment susceptibles de desenrotllar-se".

La història de l'sprint i dels seus campions en el curs d'aquests darrers anys ha confirmat l'opinió de Duffey; els més grans "cracks" de velocitat han debutat molt joves, i a l'escola: Paaddock, als 13 anys; Abrahams, als 16; Mourlon, als 17; Murchison, als 16, etc. Una sola excepció cal fer: la de l'alemany Houben, que no debutà fins als 21 anys.

Hi ha, no obstant, algun perill a començar de massa jove, si no s'es guiat des dels començaments per un especialista competent; primer, perquè la manca d'experiència del debutant li priva de veure les correccions que ha d'aportar al seu estil; després, perquè el seu ardor juvenil i el seu afany per la competició el porten a accessos tant més perjudicials perquè l'organisme no està preparat.

Per altra part el que és ben cert és que un debutant en atletisme, per qualsevol especialitat que es destini i sense temor per al seu esdevenidor en aquesta especialitat, pot assajar-se amb avantatge en l'sprint. La tècnica de la sortida, de la gambada i de la punta final li seran una preparació per a qualsevol altra mena d'exercicis.

CAL ESPECIALITZAR-SE?

Sovint es veu un atleta de classe que concorre amb indiferència en el salt de llargada, salt de perxa, 110 metres obstacles, llançament del disc, etcètera. Un altre en els 400 metres, llançament de pes o salt d'altura.

Però es veu més rarament un corredor de velocitat lliurar-se a altres competicions que les de l'sprint pur, sigui per les distàncies de 50 a 200 metres.

Aquí, més que en qualsevol altre radi de l'atletisme, l'especialització és indispensable, sense que això signifiqui que el "crack sprinter" en l'entrenament no hagi de fer més que sortides o demarratges fulminants.

L'alemany Houben, la valor del qual s'igualava a la de Paaddock (malgrat les nombroses polèmiques que s'han entaulat a propòsit del seu "cas"), només participa en proves dels 100 i 200 metres. En canvi, Abrahams, el campió olímpic dels 100 metres llisos, és també un as en el salt de llargada, on les seves performances, que van dels 7 m. 10 als 7 m. 35, li han permès d'endur-se'n el Campionat anglès.

El suec Engdahl, el suís Imbach, l'hongarès Gero i d'altres encara, disputen indiferentment els 100 i els 400 metres i el salt de llargada. Però cal remarcar que en l'sprint pur no pertanyen pas a la classe de Paaddock, Scholz, Houben, etc.

LA TECNICA DE L'SPRINT

Primer és fer l'entrenament, i després amb la competició que l'atleta ràpid, perfeccionant el seu estil i el seu rendiment, esdevé corredor de velocitat.

La qüestió de l'entrenament massa extens i massa complex surt del quadro d'aquest treball, però cal, no obstant, cridar l'atenció sobre els tres punts essencials de la tècnica de l'sprint: la sortida, la rapidesa i l'arribada. Cadascun d'aquests punts ja ha estat objecte de nombrosos comentaris i fins de controvèrsies per part dels grans campions, però els diversos mètodes preconitzats semblen — salvant qüestions de detall, naturalment — inspirar-se en el mateix principi.

Generalment hom està d'acord a reconèixer que si no hi ha constitució-típus de l'sprint, no hi ha tampoc posició model per a la sortida, ni estil uniforme en la rapidesa, car ja una i l'altra depenen de l'estructura del que els practica i d'una adaptació especial en les seves disposicions naturals.

Pel contrari, l'arribada que a primer cop d'ull sembla el punt més senzill de la tècnica de l'sprint, és aquell en el qual els especialistes no solament no han pogut encara posar-se d'acord, sinó que fins es mostren intransigents cadascun en els sistemes preconitzats.

Així es dona el cas que alguns tècnics europeus deneguen tota utilitat pràctica a l'allargament de la gambada en els darrers metres seguit del famós salt sobre la ratlla, que practica i recomana Paaddock, l'americà.

* * *

En un pròxim treball tractarem de recollir algunes de les més autoritzades opinions i judicis emesos pels grans "cracks" de fama mundial, a propòsit de llur especial manera de veure el com i el que, contribueix a formar l'sprinter.

BRIC-A-BRAC

La càrrega al porter formalment abolida a Itàlia

El Comitè tècnic de la Federació Italiana de Fútbol, en sessió darrerament celebrada a Torí, ha acordat introduir una curiosa modificació en el reglament del joc: L'abolició de la càrrega al porter.

Heus ací el text del nou article: "El porter, en l'àrea de la pròpia porta, no pot ésser carregat de cap manera, tingui o no tingui la bola. La infracció a aquesta clàusula haurà de considerar-se com a falta, pels efectes dels reglament."

Aclariment: "El porter ha de desprendre's immediatament de la pilota i cal que respecti els adversaris, no essent de cap manera un obstacle al joc."

A més a més s'ha acordat de portar al si de la F. I. F. A. la proposició d'abolir la càrrega al porter, reforçant aquesta demanda amb nous elements de judici.

Sembla que la decisió ha estat presa en vista de l'excés de brutalitat que empraven els davanters per a entrar damunt els *keepers*.

Per bé que de fet aquesta clàusula ja es practica a diversos països, malgrat de no figurar en els reglaments, de totes maneres convenim que l'amic Guardiola Cardellach haurà tingut una íntima satisfacció en assabentar-se'n.

Una raonada defensa del professionalisme austriac i txecoslovac

Heus ací com s'explica el corresponent txecoslovac d'una famosa revista professional alemanya, respecte al professionalisme austriac i txecoslovac:

"La guerra i les necessitats de la vida moderna han fet que hom hagi estat obligat d'enfocar l'organització del professionalisme en fútbol; alguns cercles, l'endemà de la guerra, començaren a pagar llurs jugadors i els altres han hagut de seguir-los, car si no, tots els bons elements que volien confinar-se al sol amateurisme haurien passat als Clubs on cobraven; no hi havia altra manera de sortir de semblant situació perquè s'havia admès, de fet, el professionalisme.

Altrament, ja que la cosa és admesa, no és immoral i és bastant lògic que els cercles que guanyen

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot

Concell de Cent. 349 - Telèfon 3099 A.

molts diners amb els partits de cada diumenge facin aprofitar als jugadors de les fortes quantitats que perceben del públic cada setmana, i la immoralitat en aquest cas especial és més aviat del cantó de l'amateurisme a base del qual en altres països els Clubs s'enriqueixen a espatlles dels jugadors amateurs que fan jugar.

A Txecoslovàquia ha calgut fer també professionalisme en matèria de fútbol i una temporada d'assaig acaba de transcórrer. Quins són els resultats obtinguts? El que tant els austríacs com els txecoslovacs ens trobem totalment isolats de la resta del món del fútbol i això simplement perquè el darrer Congrés de la F. I. F. A. no ha tingut l'energia, en el darrer Congrés, de plantejar netament la qüestió i de puntualitzar on començava i acabava l'amateurisme.

Hem provat de fer-ho, però hem estat boicotejats pels representants dels països "amateurs" on l'amateurisme no és més que una ficció!

Sigui com sigui, la qualitat del nostre fútbol ha millorat considerablement i potser arribarà una època en la qual, per altra part, hom planejarà la creació de federacions professionals d'amateurs; així tindrem una situació neta del tot, sense perjudici del valuós element d'entrenament que aquestes seran per als jugadors de les federacions purament d'amateurs."

Anglaterra suprimeix els seus campionats nacionals d'atletisme

L'A. A. A. ha decidit la supressió dels Campionats nacionals d'Anglaterra, els quals, en l'esperit dels organitzadors, havien de servir de preparació als campionats internacionals.

El cert és que aquests campionats no han complert el seu paper puix que els millors corredors se n'han abstingut sovint.

Entre els amateurs dels esports atlètics, hi ha un cert nucli que àdhuc preferiria la desaparició dels campionats internacionals, substituïts, però, per reunions estil de les de França-Anglaterra.

En el fons de tot, hi ha el sentiment que els amateurs estrangers no són prou purs i els encontres enclouen, per aquest fet, una certa injustícia envers els concurrents anglesos.

Això, naturalment, fa referència als atletes que es desplacen individualment i no als equips que es desplacen en grups.

Es probable que certes excursions per Amèrica, i els incidents que les han acompanyades, han fet molt per augmentar el descontent. Es d'esperar que siguin els descontents els que facin triomfar llur criteri en els comitès de l'Associació.

CAL·LÍGRAMA TENNÍSTIC

SINDREU

PARSI-MONIA

GEOMETRIA

TRAUMATISME

DINAMICA

MECANICA APLICADA

ESPATERNECS -

WAGNERIANA

ESCARPINXADES

ESCOLA BRITÀNICA

EMPELT MEDITERRANI

per FIVALLER

Opinions d'altri sobre ensenyament de la natació

Cada istiu els diaris donen, gairebé quotidianament, notícia de persones que, ja a la mar, ja en corrents o basses d'aigua dolça, s'han ofegat o n'han estat a punt. Ultra els casos que esmenta la premsa diària, bé deuen haver-n'hi d'altres de desconeguts. Ens és, per tant, impossible de precisar numèricament la importància d'aquest accident. A més, a més, tenim i passi com a cosa purament personal, una certa desconfiança i aversió envers les estadístiques, malgrat que tot sovint hàgim de fer ús.

J. de Lalyman, que és el president de la Comissió de propaganda de la Federació Francesa de Natació i Salvament, dedicà damunt les planes de "L'Auto" un llarg article a la qüestió dels ofegats, en el qual deia que l'istiu de 1924 ben bé 20 persones cada dia s'havien ofegat en les platges, estanyes, rius i canals francesos, i que en el temps transcorregut de l'istiu d'enguany la proporció venia a ésser la mateixa. Com tot confeccionador d'estadístiques, classificava els morts per professions, edats, circumstàncies i altres filigranes que no ens interessien. Deixem de moment el senyor De Lalyman, sense perjudici d'acollir-nos més tard al seu article.

En "L'Opinion", setmanari no exclusivament esportiu, però que en cada número publica una crònica d'esports, Marcel Berger comenta l'estadística al·ludida. D'ell són, resumits, els conceptes que segueixen:

Es un lloc comú, que s'aplica a tota mena d'esports, que no és pas el debutant el que resulta víctima d'accidents. Així és corrent de sentir que és el nedador que en sap, però imprudent, el que es nega, perquè s'enrampa, perquè l'arrossega el corrent o l'engoleix un remolí.

Costa poc de donar patent de nedador que en sap a qualsevol que, amb més o menys cansament, fa una performança o altra. El que cal saber és si posseeix el coeficient de "seguretat psicològica". Sobre això és sobre què cal entendre'ns.

Hom sap que el cos humà, tret de molt rares excepcions, és menys dens que l'aigua, i, per tant, sura. Cal, doncs, una certa bona voluntat perquè el nedador engoleixi tanta aigua que se'n vagi a fons. Llevat dels casos de tempestat o d'esgotament, la cosa és gairebé impossible que succeeixi a un nedador que hagi tingut cura d'educar la seva voluntat i els seus reflexes, ensenyança negligida, malauradament, en les escoles de natació.

Un nedador no és pas un nedador si, ultra l'experiència de molts metres sense tocar a terra, no està acostumat a considerar l'aigua com un element on s'hi troba com a casa seva, on no pot succeir-li res de desagradable. Cal tenir més flotabilitat moral que no pas corporal.

L'enrampament ha estat considerat com a causa d'accidents lamentables. Anem a pams: Què és l'enrampament? La crispació, diguem la immobilització i tot d'un membre. Co és, que encara resten tres membres lliures amb què salvar-se, perquè tanmateix no deu succeir gaire sovint que un nedador sigui colpit de rampes simultàniament en les quatre extremitats. I així i tot, segons Berger, si no perd l'autocontrol, el nedador pot sortir del pas.

L'esverament és més funest que el més traïdor dels corrents i que el més furiós remolí. En el cas de molts que s'ofeguen engolits per un remolí, és més aviat el de les seves reaccions nervioses que el de l'aigua la causa de l'accident.

D'acord, senyor Berger, d'acord. No solament en la pràctica de la natació és indispensable ésser l'amo de les pròpies reaccions nervioses, sinó en tots els esports, per bé que en molts d'ells no pervinguin conseqüències funestes de la pèrdua de l'autocontrol.

Es clar que aquesta confiança, que pot qualificar-se d'orgànica, ultra el factor personal, s'adquireix i s'augmenta a força de posar-la en joc.

El senyor De Lalyman, en l'article esmentat, conclou, després d'un quadro tràgic abundant en paraules en cursiva, que l'ensenyança de la natació ha d'ésser efectiu, gratuït i obligatori, començant ja des de l'escola primària.

No cal dir que desitjàriem molt que així fos, en

CAL·LÍGRAMA TENNÍSTIC

NOBLOM

TÀCTICA DE VELL FELI
ECCACCO
DIPLOMACIA
FONAMENTAL
PERFIL PUNXANT

POLÍTICA TENNÍSTICA EN FORMA DE PLUJA FINA
QUE ARRIBA RINS AL MOLT DE LOS INSTINT COMERCIAL APLICAT - ESTILET ITALIA
QUE SOBRE PAS SENSE DOLOR - TENNIS - DETECTIVISME

ORGANITZACIÓ

per FIVALLER

el ben entès que tinguem escoles primàries, perquè de vegades ens fa l'efecte que només en tenim un simulacre. Però això ja és del ram dels pedagogs i no del nostre.

J. C. i R.

TENNIS

Els catalans a Londres

Dels dotze partits jugats, el "Queen's Club" en guanyà deu

Han tornat a la nostra urbs els tennistes catalans que constituïnt el primer equip del Barcelona Tennis han anat a Londres per tal de disputar un match amistós amb el Queen's Club en el seu estatge social.

Van ésser convinguts dotze partits: vuit individuals i quatre dobles (tot homes).

El resultat del match ha estat resoltament favorable als anglesos, puix que aquests han guanyat deu partits dels dotze jugats.

Els dos únics punts aconseguits pels defensors del club català han estat guanyats per Sindreu i Olano, respectivament, en lluita contra Ritchie, suplent de l'equip anglès.

A part d'aquests dos partits, tots han estat disputats entre els jugadors prèviament designats, la qual cosa equival a dir que la superioritat de l'equip anglès era absoluta. No obstant això, segons ens diu el capità de l'equip català, senyor Witty, els nostres jugadors havien de guanyar un doble i tenien moltes probabilitats de guanyar-ne un altre, però en aquesta mena de partits, on s'ha de jugar amb més cap que cames, els nostres tennistes és quan van manifestar-se més inferiors.

Res té d'estrany ni d'anormal, doncs, que el resultat del match hagi estat tan catastròfic per als defensors del "Barcelona Tennis" i com que nosaltres volem creure que aquests partits hauran alligonat pla bé els nostres amics del Club de la Bonanova, els felicitem pel seu desplaçament i ens felicitem com a devots que som d'aquest esport.

Noticiari

La Societat Pompeia està organitzant amb tota cura el pròxim concurs obert a totes les nacions, per delegació de l'Associació de Tennis de Catalunya.

— Per al propinent mes de novembre s'ha anunciat l'assemblea de l'Associació de Tennis d'Espanya.

Dels darrers partits internacionals

Ens satisfà de registrar per al nostre periòdic el legítim èxit obtingut en les dues passades setmanes, amb motiu de les ressenyes dels partits de l'equip peninsular amb les seleccions austríaca i hongaresa. Aquesta satisfacció hem pogut comprovar-la perquè en arribar la premsa alemanya que s'ocupava dels partits de referència, ens hem adonat que les informacions de L'ESPORT CATALA han estat, d'entre les nombroses que s'han publicat a la península, les que més s'acosten i guarden més punts de coincidència amb el parer dels crítics austríacs, hongaresos i txecoslovacs (car la premsa d'aquest darrer país hi ha concedit també una excepcional importància), en parlar del joc desenvolupat pels equips en lluita. A continuació trobaran els nostres lectors l'opinió que ens ha tramès a propòsit del match de Budapest el Dr. H. Fodor, la personalitat i competència del qual no cal posar de relleu. També, a manca de l'opinió d'un escriptor austríac que haviem demanat, treiem d'interès reproduir els principals fragments de l'article que ha publicat Huc Meisl a l'autoritzat periòdic

alemany "Der Kicker", tocant al partit de Viena.

Com a complement de les àmplies impressions fotogràfiques que en el seu dia avançarem, els nostres lectors podran formar-se, amb les notes que donem a continuació, una idea força aproximada de quina ha estat l'actuació de l'equip peninsular.

Els dos magnífics resultats assolits (car no cal oblidar les circumstàncies en què s'han jugat els encontres i la categoria dels contrincants), és innegable que donen peu a què els interessats estiguin satisfets. Però d'això a caure en la literatura cursi que alguns periodistes espanyols vénen prodigant aquests dies, hi ha una distància. Aquests pobres diables que en llur embriaguesa d'entusiasme tot ho avaloten i no deixen res per sencer, que es fiquen amb els públics, que censuren els àrbitres i que critiquen els jugadors contraris, demostren el pobre concepte que tenen de l'esport.

La literatura esportiva-xovinista és la que només mancava ara!

rival. L'esperança d'obtenir una victòria moral sobre els veïns en guanyar els seus vencedors donava una doble importància a aquesta lluita, que no podia passar sense ésser aprofitada.

Hugo Meisl, el conegut crític austríac, hi va ésser també present. També estava molt interessat durant el seu transcurs per saber si els hongaresos triomfarien sobre els vencedors d'Àustria, i fou un consol per a la derrota dels seus el que a Hongria li passés el mateix.

La duresa del joc

I ara anem al partit. Prescindiré de la descripció d'aquest, de la qual cosa ja s'hauran encarregat les

Hongria-Espanya

La selecció peninsular a Budapest Un interès com mai s'havia vist Zamora... Zamora

pel Dr. HENRIK FODOR
Escrit per a "L'Esport Català"

El dia de moda per a Espanya

L'equip de la selecció espanyola anava precedit d'una fama molt gran. Però aquesta bona fama no justificava de cap manera l'interès enorme que el partit havia despertat. Budapest és una ciutat vella en coses de futbol, que ja ha tingut ocasió de saludar dintre dels seus murs els millors equips del món. En futbol poden ensenyar-se molt poques coses als de Budapest i els millors equips anglesos que han vingut en els últims anys no han pas fet un gran efecte. Però han vingut els espanyols i la cosa ha canviat completament. La capital es redreça en la seva dèria futbolística; d'un a l'altre la bella ciutat del Danubi es va rejoyenir en l'esperança d'un gran esdeveniment esportiu i tot s'agitava a l'entorn del partit esperat mentre es preparaven per als espanyols ovacions que mai no havia rebut cap dels equips que han visitat la capital hongaresa. Com si hagués vingut una gran estrella del cinema o un comediant de fama mundial, grans i petits, dos dies abans no parlaven d'altra cosa sinó dels espanyols. Espanya es posà de moda. La bandera espanyola a l'hotel, els mateixos colors davant el teatre on ells anaven i masses enormes de gent a tot arreu on hi havia auto-

mòbils amb jugadors espanyols i llurs acompanyants. Tothom voltava els jugadors demanant-los autògrafs; hom es barallava per veure qui primer tindria un escrit de les mans de Piera o Samitier. Les revistes d'esport i els diaris portaven llargues columnes sobre la biografia dels diversos jugadors. Tot anava ple de fotos i caricatures de l'equip, i fins una revista de teatres va publicar-los un autògraf; la gent veia voleiar mocadors en saludar els hostes que passaven... Es la selecció espanyola! —se sentia arreu, i tothom volia presenciar el partit. Les localitats s'esgotaren a la revenda. La nit de dissabte s'havia venut tota l'entrada i les poques localitats que quedaven es venien amb un sobrepreu del cent per cent, i es calculava que el públic que hi assistiria no cabria al camp de joc.

Tot Budapest estava apassionat; hi havia un gran interès per veure la sang meridional en la lluita.

Zamora...? Plattko...?

Ja en desembarcar va aplegar-se una gran massa a l'entorn dels jugadors espanyols i dels seus acompanyants, i des d'aquest moment es veieren continuament assetjats. Davant l'hotel, en el "hall" del teatre, en les excursions, arreu preguntes i esguards curiosos.

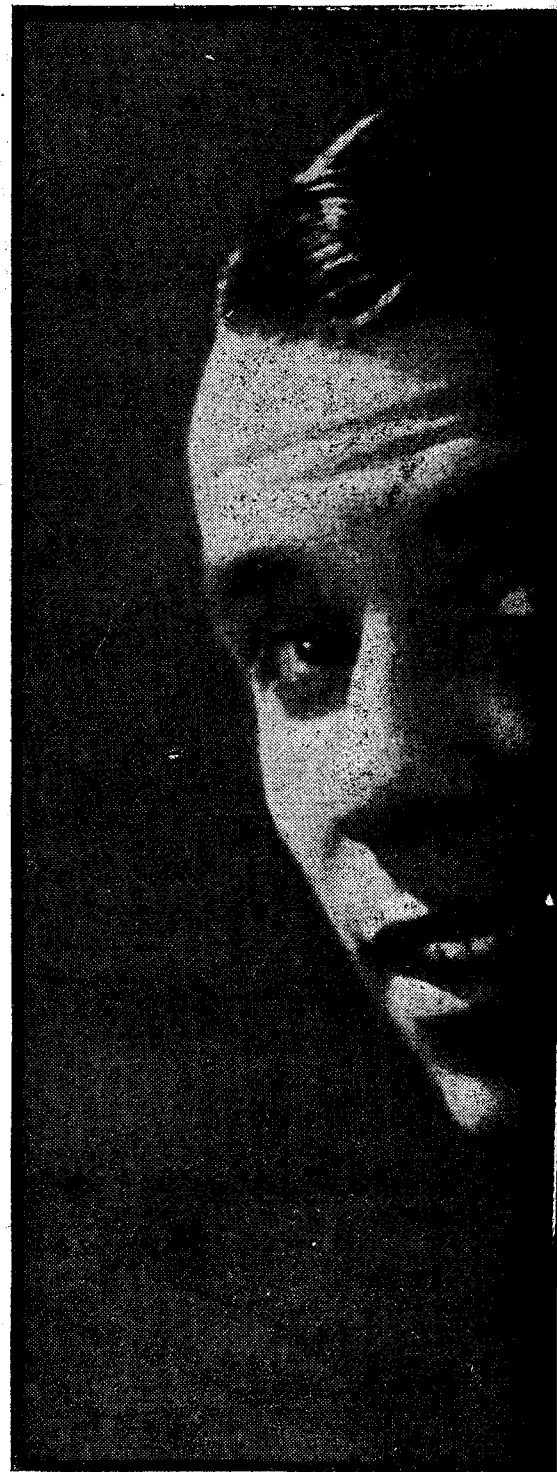
—On és Zamora? Qui és Zamora...?

Pròpiament el més gran interès es reservava per a aquest clàssic porter. Tots els nois saben el seu nom i totes les mirades són per a ell. En primer lloc es veu assaltat per una demanadissa d'autògrafs. Ell és l'heroi de totes les combinacions que es fan per obsequiar els espanyols, i els milers d'espectadors que s'han espavilat per obtenir una entrada se senten curiosos, sobretot, per conèixer el seu art. A més s'hi barreja un orgull nacional a causa de la persona de Plattko que és ací considerada com un concepte de millor "goal-keeper" a Budapest i tothom cap que se'l té pel seu més gran rival a la Península.

Plattko significava a Budapest ço que Zamora representa a Barcelona. Era el gran i invencible porter de l'equip campió hongarès M. T. K. i de l'equip nacional hongarès. Ara només sabem d'ell el que llegim per traduccions de les revistes espanyoles d'esport. A Budapest la gent vol veure si Zamora és realment superior a Plattko, que hom creu insuperable. D'aquí ve la febre de Budapest per la persona del porter espanyol.

El consol dels austríacs

No és d'estranyar, doncs, que els altres jugadors empallideixin al seu costat; algú s'interessa també per Piera i Samitier, els noms dels quals són coneguts per les informacions que n'han donat els equips hongaresos que han viatjat per la Península, però, en general, l'equip espanyol només interessa com a conjunt, com una cosa exòtica de la qual se'n té una idea poc clara, i d'aquí ve que es faci més interessant. A més a més els espanyols venien a casa nostra amb la immillorable recomanació de la victòria damunt Àustria. Sabuda l'eterna i gran rivalitat entre Àustria i Hongria, és natural de comprendre el que significava jugar contra un equip que havia forçat el major

Josep

Ricard Zamora

innombrables revistes d'esport. Jo no vull fer més que donar les meves pròpies impressions sobre el joc i els diversos jugadors. Al moment d'entrar al camp els peninsulars foren aplaudits amb gran entusiasme. Un ram geganti fou lliurat pel senyor Fischer al representant de la Federació Peninsular. Després va atraure l'interès del públic la petita figura de l'àrbitre, Braun, i el joc va començar.

No escatiré si el joc fou bo o dolent. El cert és que no fou del gust del públic hongarès. A Hongria no és costum d'atacar el porter que es troba en situació compromesa ni d'anar a l'home